

1. Den po dni u - bí-há, však vždycky
jsa k nim pln mi - lo-sti, je s ni - mi

o - stří-há Pán dí - tek_ svých,
v ra - do-sti i_ ve dnech zlých.

On v kaž - dý_ čas jich proseb sly-ší
hlas; vždy co O - tec k nim se zná - vá

a jim po - žeh - ná - vá.

2. Den za dnem odchází, / však vždycky provází / Pán dítek
svých. / Nechť cesta trnitá / neb kvítím ovitá, / ať déšť neb
sníh: / Pán se mnou jest, / rád od něj dám se vést; / za ním
spěchám pouští světa / tam, kde blaho vzkvétá.

3. Den po dni odlétá, / Pán čítá má léta, / dny, hodiny. /
Až skončím žití běh, / tam spásný uzřím břeh / své otčiny, /
kde smrti sen / se v rajský mění den, / tam, kde Kristus,
slunce jasné, / nikdy neuhasne.

T: Josef Baštecký, Písně cestou života, 1873 /
Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

M: Ludvík Bohumil Kašpar, Písně cestou života, 1873 /
Evangelický zpěvník, 1979